

CHƯƠNG 1996:**PHÁP HỮU NGUYỄN TRUNG TÍN**

Cách đây khoảng 9 năm, thêm một lần di chuyển chỗ ở từ Reseda sang Canoga Park. Tôi tạm có một mái ấm riêng, 1 căn apartment 1 phòng.

Dù đã yên chốn ở, tôi vẫn luôn nhớ đến những ngày qua của mình. Màn trời chiếu đất, rày đây mai đó, tứ cố vô thân... Tôi đã mở rộng vòng tay đón nhận những con người khác đang nằm ở đáy vực của cuộc sống mà không phân biệt quốc tịch, tầng lớp. Từ ông bác sĩ, kỹ sư mà gia đình đã tan nát, từ những tiến sĩ thất thời, nhà triệu phú bại sản đến những người vô gia cư, kẻ cướp của, người điên dại lang thang khắp đầu đường, xó chợ... Ngôi gia ở Canoga Park đã đón nhận tất cả mà có lúc “dân số” trong phòng trong cùng một thời gian đã lên đến hơn 20 người.

Cuối cùng thì nơi “hồ ẩn long tàng” đó chấm dứt vào đầu năm 1991, khi tôi được Ông Trên chuyển vận di chuyển đến một thành phố khác. Tất cả như đàn chim rời tổ tung cánh 4 phương trời và nay hầu hết đã trở thành người hữu dụng cho xã hội. Tôi rất vui khi biết được điều đó và tôi luôn mong rằng có 1 lúc nào đó những cánh chim này quay về để được hướng dẫn thêm một bước nữa là tu học, giải thoát và cứu độ lại cho dân sinh. Bây giờ, có người đã tốt nghiệp đại học, người thì có cơ sở vững vàng, người có việc làm đứng đắn, người thì làm việc cho chính phủ, người thì lập gia đình và trở thành những người chồng, người cha gương mẫu, người công dân tốt trong xã hội,... Tuy nhiên, khoảng 2, 3 người còn vương vào nghiệp cũ mà trong đó 2 người còn mắc phải vòng lao lý. Trong đó có em Nguyễn Trung Tín.

Vào một ngày cuối tháng 11, còn 2 tuần nữa là tôi về Việt Nam và sẽ ở đó hơn 3 tháng. Căn nhà này tôi sẽ trả lại để chuẩn bị di chuyển về miền Nam, cách thành phố Northridge này khoảng 100 cây số vì đạo pháp cần phát triển tại đó. Hôm ấy, vào ngày thứ Sáu, đang lui cui chuẩn bị đồ để tham dự buổi họp mặt với các pháp hữu. Bỗng các Chư Thiên đến gặp tôi và nói:

- Trình Thầy! Hôm nay có đệ tử của Địa Mẫu đến!

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng mang theo một xâu chuỗi đến nơi họp mặt. Nhưng chờ suốt cả buổi họp mặt từ 8 giờ tối cho đến 1 giờ sáng, tôi cũng không thấy có một vị nào mới đến thọ pháp cả. Khi trở về nhà thì Tiến dẫn em Tín đến gặp tôi. Lúc ấy, em vừa mới được phóng thích đang lang thang ngoài đường thì gặp Tiến trên đường về. Với cái án 15 năm tù mà nay mới hơn 4 năm thì được phóng thích, tôi hiểu được do Địa Mẫu cầu xin Ông Trên ân xá mà tạm gác án tù qua một bên để gặp tôi hướng dẫn tu tâm sửa tánh và bồi đắp công đức.

Gặp tôi, em nói em bị oan, em bị hại, em muốn đòi lại sự công bình. Tôi nhỏ nhẹ cùng em, tôi biết đời này em bị oan. Ông Trên biết đời này em bị hại. Tôi khuyên em nên quên tất cả và cho vào quá khứ. Để ngày nay, em hãy bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Là một người bị hàm oan trong tù gần 5 năm, em muốn đòi lại sự công bình, muốn trả thù. Tôi đã cho em biết lý do em được phóng thích và giúp em nhớ lại một phần nào về tiền thân của mình. Em cũng đã từng xử oan người ta, từng hại người ta vương vào vòng lao lý, nay trả lại cũng không có gì là oan ức cả. Con dao trong tâm đã được cởi và em bước vào ngưỡng cửa của VVQN. Suốt hai tuần lễ còn lại trước khi về Việt Nam, tôi hướng

dẫn cho em thien và hạnh nhẫn nhục, chịu đựng được sự mệt thị, khinh khi của người đời kể cả những bà con, người thân và chịu đựng sự thiệt thòi khi tìm việc làm vì mấy ai muốn người từ trong tù.

Sau hơn 3 tháng trở về từ Việt Nam, em Nguyễn Trung Tín nay đã hoàn toàn trở thành người mới, có tu dưỡng đạo đức, công phu đều đặn, đã có việc làm mặc dầu với số tiền khá ít ỏi và hơi bị bất công. Tuy nhiên, em đã sử dụng tiền dư của mình trong hạnh lành. Hàng tuần, sau những giờ làm việc, em đi hàng trăm cây số để chở những người muốn tìm về Phật Pháp mà không có phương tiện. Em đã giúp những người cùng hoàn cảnh tìm ra lối thoát về tư tưởng, đời sống và tâm linh. Vài người đến với pháp đạo qua em Tín, kể cả một số âm phần từng theo em để đòi oan gia, nghiệp nợ nay đã phát tâm tu hành.

Hơn 4 năm về trước, hình ảnh của em đầy rẫy trên trang bìa của những tờ báo lớn như: Los Angeles Times, Daily News,... Ngày nay, hình ảnh của em lại một lần nữa được đăng tải trên báo nhưng là một tờ báo của đạo đức và tình người: Tờ Tạp Chí Quy Nguyên. Vô Vi Quy Nguyên tại Hoa Kỳ có hàng trăm em đã buông vũ khí trong tâm để tìm đến con đường tu dưỡng đạo đức và hôm nay, tôi xin trân trọng giới thiệu cùng chư pháp hữu, em Nguyễn Trung Tín.